

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 2. decembar 2013. god.
Br. ref.:RK510/13

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI 93/13

Podnosilac

Mustafa Osmani

Ocena ustavnosti presude Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda Kosova o pitanjima koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju ASC-II-0069, od 22. aprila 2013 god.

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Enver Hasani, predsednik
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Robert Carolan, sudija
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Kadri Kryeziu, sudija i
Arta Rama-Hajrizi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Podnosilac zahteva je gđin Mustafa Osmani, rođen 20. oktobra 1946. god., iz sela Lauša, opština Podujevo (u daljem tekstu: podnosilac zahteva).

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava presudu Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda Kosova o pitanjima koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju (u daljem tekstu: Žalbeno veće Posebne komore) ASC-II-0069, od 22. aprila 2013. god., koja je podnosiocu uručena 21.juna 2013. god.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ostvarivanje prava na udeo od 20% od privatizacije društvenog preduzeća Ramiz Sadiku (u daljem tekstu: D.P. Ramiz Sadiku), u Prištini.

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na članovima 113.7. Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), članu 47. zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo od 15. januara 2009. god., (u daljem tekstu: zakon) i pravilu 56. Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik o radu).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 01. jula 2013. god., podnosilac zahteva je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 05. avgusta 2013. god., predsednik je imenovao sudiju Altaya Suroya za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje sastavljeno od sudija: Robert Carolan (predsedavajući), Ivan Čukalović i Enver Hasani.
7. Dana 26. avgusta 2013. god., Sud je obavestio podnosioca zahteva i Posebnu komoru Vrhovnog suda o registraciji zahteva.
8. Dana 21. oktobar 2013 god., Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i iznelo Sudu preporuku o neprihvatljivosti.

Pregled činjenica

9. Dana 27. juna 2006. god., „DP. Ramiz Sadiku“ je završilo proces privatizacije.
10. Dana 12. marta 2009 god., podnosilac zahteva podneo je žalbu Posebnoj komori Vrhovnog suda na konačnu listu radnika koji su stekli pravo na udeo od 20 %, koju je sačinila Agencije za privatizaciju (u daljem tekstu: Agencija).
11. U žalbi podnosilac je naveo da je žrtva diskriminacije, ali pri tome on nije dostavio dokaze Posebnoj komori kojima bi potkrepio svoju tvrdnju.
12. Dana 10. juna 2011. god., Sudsko veće Posebne komore odbacilo je žalbu podnosioca kao neosnovanu. U obrazloženju svoje odluke Sudsko veće je navelo „da je na osnovu uvida u spise predmeta koje je dostavila Agencija i

podnosilac, utvrđeno da u postupku pred Agencijom postoje dva zahteva sa istim imenima, jedan je Mustafa Osmani (podnosilac zahteva), koji je rođen u Lauši 20. oktobra 1946. god., i koji na osnovu evidencije Agencije nije kvalifikovan da ostvari pravo na udeo od 20%, i drugo lice sa istim imenom i prezimenom koje je rođeno 1939. god. i koje na osnovu evidencije Agencije ispunjava uslove da se nađe na spisku.“

13. Nepoznatog datuma podnosilac ulaže žalbu Žalbenom veću Posebne komore na odluke Sudskog veća Posebne komore od 10. juna 2011. god.
14. U toku postupka saslušanja pred Žalbenim većem Posebne komore, podnosilac nije podneo dokaze kojima bi opravdao svoju tvrdnju da je bio radnik u “DP Ramiz Sadiku“, već je samo ponovio žalbene navode od 12. marta 2009. god.
15. Dana 22. aprila 2013. god, Žalbeno veće Posebne komore donelo je presudu [ASC-II-0069], kojom je žalbu podnosioca odbilo kao neosnovanu jer podnosilac nije uspeo da dokaže svoje tvrdnje na osnovu člana 10.4. UNMIK uredbe 2003/13.

Relevantan zakon

16. *“UREDBA BR. 2003/13 O PROMENI PRAVA KORIŠĆENJA NEPOKRETNE IMOVINE U DRUŠTVENOJ SVOJINI*

*Član 10
Prava zaposlenih*

Član 10.4. „Smatra se da zaposleni ima pravo na isplatu ako je takav zaposleni registrovan kao zaposleno lice pri društvenom preduzeću u vreme privatizacije, i ako je ustanovljeno da je bilo na platnom spisku preduzeća najmanje tri godine. Ovaj zahtev ne sprečava zaposlene, koji tvrde da bi bili tako registrovani i zaposleni da nisu bili predmet diskriminacije, da podnesu žalbu Posebnoj komori shodno članu 10.6.“

Tvrdnje podnosioca zahteva

17. Podnosilac zahteva se obraća Ustavnom sudu samo sa jednim zahtevom:

„Da želi da i njemu pripadne 20% od privatizacije, kao što je pripalo i svim njegovim kolegama“

Ocena prihvatljivosti zahteva

18. Da bi mogao da presudi po zahtevu podnosioca zahteva, Sud prvo mora da ispita da li je podnosilac zahteva ispunio sve uslove za prihvatljivost koji su utvrđeni Ustavom i posebno navedeni u Zakonu i Poslovniku o radu.
19. U tom smislu, Sud se poziva na član 113.7. Ustava, koji određuje:

“Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.”

20. Sud primećuje da podnosilac u zahtevu nije naveo koja su mu ustavna prava prekršena presudom Žalbenog veća posebne komore [ASC-II-0069], od 22. aprila 2013. god., iako član 48. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo kaže:

“Podnosilac podneska dužan je da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori.”

21. Sud se takođe poziva na pravilo 36. (1) c) Poslovnika o radu:

(1) Sudu je dozvoljeno da rešava zahteve:

[...]

c) samo ako zahtev nije očigledno neosnovan

22. Ustavni sud podseća da po Ustavu nije njegova dužnost da deluje kao apelacioni sud u odnosu na odluke koje su donete od strane redovnih sudova. Uloga redovnih sudova je da tumače i primene odgovarajuća pravila procesnog i materijalnog prava (vidi slučaj *García Ruiz protiv Španije* br. 30544/96 ESLJP, presude od 21. januara 1999).
23. Ustavni sud samo može razmotriti da li su dokazi predstavljeni na takav način, kao i da li su postupci uopšte, gledano u celini, vođeni na takav način da je podnosilac zahteva imao pravično suđenje (vidi slučaj *Edwards protiv Ujedinjenog Kraljevstva* br. 13071/87, Izveštaj Evropske komisije za ljudska prava, koji je usvojen 10. jula 1991. god.).
24. Sud smatra da je obrazloženje pruženo u presudi Žalbenog veća Posebne komore, odgovarajući na tvrdnje podnosioca zahteva, jasno i dobro obrazloženo.
25. Činjenica da podnosilac zahteva nije zadovoljan ishodom slučaja ne može samo po sebi predstavljati argumentovan navod povrede Ustavom zagarantovanih prava (vidi, slučaj, *Mezotur-Tiszazugi Tarsulat protiv Mađarske*, br. 5503/ 02 ESLJP, presuda od 26. jula 2005. god.).
26. U konkretnom slučaju podnosilac zahteva nije utemeljio svoje navode na ustavnim osnovama jer nije pokazao na koji način i kako su redovni sudovi prekršili njegova prava zagarantovana Ustavom.
27. Shodno tome, zahtev je očigledno neosnovan i treba da se odbije kao neprihvatljiv u skladu sa pravilom 36. (1) c) Poslovnika o radu.

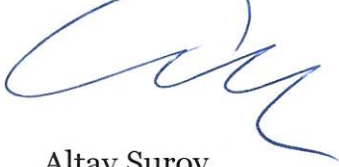
IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.7. Ustava, članom 20. Zakona i pravilom 36. (1) a) Poslovnika o radu 21. oktobra 2013. god., jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA ODBACI zahtev kao neprihvatljiv;
- II. DA DOSTAVI stranama ovu odluku;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u saglasnosti sa članom 20. stavom 4. Zakona i
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Altay Suroy

Predsednik Ustavnog suda

Prof. dr Enver Hasani